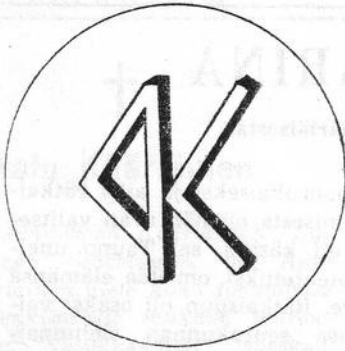

SUKUSYTYKKEITÄ

KÄÄRIÄISTEN SUKUSEURA RY:N
JULKAISU N:o 2 5. 6. 1951

Toimituskunta:
Antti Kääriäinen ja Heikki Kääriäinen

Tervehdys suvullemme

Luvattoman monet vuodet ovat kuuluneet siitä kun ensimmäinen "Sykkeemme", uranuurtaja, saapui maoksesi. Johtokuntamme riviin on kuoleman viikate niittänyt aukon, talouderhoitajamme Aatu Kääriäinen on poissa. Nuori sukuseuramme on tarvinnut aikaa, hiljaisen kasvamisen vuosia, varttuakseen äsken syntyneestä toimintakykyiseksi. Tartu lämpimän ottein sinulle ojemettuun nuoreen käteen, jonka pehmeistä poi-muista voit lukea koko olemuksesi poismenneet luojat. Etkö tunne omiesi etsintämieltä, tapaamisen tarvetta, hiljaista tietoisuutta siitä, että kuulut sukusi suureen verkostoon yhtenä kiinteänä silmukkana, verkostoon, jonka alkupään vuosisatojen sumun alta tahtoisi käsiinsä tavata ja jonka tulevan kasvun toivoisi laajentuvan ja voimistuvan.

Seisot vahvalla sukuperustalla. Kun vanhemman polven edustajat ta-
me nuoren tuntemattomankin samaa nimeä kantavan, on kuin päivänsäde valaisisi sydämemme tunnelmaa. Haluaisimme omalta kohdal-tamme lujittaa perustaa nuoren polven alla. Samoin tuntein ja toivo-muksin ojentuvat äitien ja isien kädet vuosisatojen takaa meidän tie-tämme tasoittamaan.

Kun sukumme taas kokoontuu ke-säkuun 30. päivänä Kirman Kääriäisten vuosisataisilla sukutantereil-la, tule mukaan! Löydät sieltä isien askeleet ja kuulet rakastavien äitien sydänten lyönnit. He elävät. Sukum-me ketju jatkuu. Kirkasta omalta osaltasi kultalankaa, joka aikojen alusta on isän ja pojan sydänten vä-lille sidottu.

Olli Kääriäinen.

Mitä vanhat kirkonkirjat kertovat

Sukuseuramme monitaituri, entinen leikki-, uinti-, marja- y.m. tove-rini vuosikymmenien takaisissa har-rastuksissa, sihteerimme Emil K. kirjoitti viime kesänä allekirjoitta-neelle ja pyysi käymään välityönäni valtionarkistossa tutkiskelemassa sen kokoelmista Kääriäisten menneisyyt-tä. Koska olen sukuni tyylipuhdas edustaja, oli tietysti ensimmäinen aja-tukseni, että mitenäs minä... Mutta kun siinä kesäloma kului, alkoi josta-kin alitajunnasta heikkona kantau-tua ehkä toisen minulle läheisen su-vun ääni, että sillä tavalla kuin muut-kin... (jos ei kuka tätä ymmärrä, niin kysyköön Olli Kääriäiseltä). — Ja niin minä sitten syyskuun alussa nuoremman veljeni käydessä Helsin-gissä hänen kanssaan vietin kokonai-sen päivän tuossa juhllallisessa arkis-totalossa Kirkkokatu 17 ja siitä se sit-ten alkoi. Sain karpäsenpureman het-sen ilmaa siemaistua. En tiedä, oliko se juuri se sukukarpäsen vai joku muu muinaissellinen. Mutta heti alusta asti oli työ minusta "mielen-kiintoista ja ynnä muuta ja muuta sellaista", kuten sihteerimme oli lu-vannut.

Siellä kulkivat silmien ohi pikkuvi-han vuodet, jolloin lapsia kuoli lau-moittain pistokseen ja kaulatautiin ja isoonrokkoon ja suuri punatautivuosi 1873, jolloin oli sivuittain merkitty kuolemansyiksi punatauti ja jolloin eräästä Kääriäisen talosta kuoli isän-tä ja kaksi lasta samana päivänä pu-natautiin. Ja poiketakseni aiheestani laajemmalle; vuosina 1810—11, jolloin Vanha Suomi oli vielä muusta Suo-mesta erotettuna, sain tietää, että erään pienen piikaisen sulhanen oli

"renki Venäjän puolelta rajaa", ja sii-nä 1750 vaiheilla "tässä pitäjässä tuli kaksi naishenkilöä mestatuksi ja ro-violla poltetuksi lapsenmurhasta". Ja että kaksi isäntää kuoli omaan re-keensä (eri nimisiä isäntiä, mahdolli-sesti eri rekiinkin) Ihastjärveltä häis-tä tullessa ja että samana pyhänä haudattiin kahdeksan kangasnieme-läistä, jotka olivat hukkuneet souta-essaan veneellä ruumista Kangasniemeltä Mikkeliin haudattavaksi.

Palaan jälleen Kääriäisiin ja niihin suuriin nälkävuosiin 1695, 1696 ja 1697, jolloin Suomessa kuoli nälkään n. 150.000 henkeä. Anttolassa kuoli maaliskuun 17 päivänä 1697 Pecca Kääriäisen leski 50 vuotiaana ja "hau-dattiin samaan kuoppaan niin nuoria kuin vanhoja miehiä ja naisia 43 kap-paletta, jotka olivat kuolleet teillä nälkään ja olivat ilman arkkua tuotu vankihuoneelle ja joien joukossa oli muutamia omasta pitäjäst", kuten paljon puhuva lisäys kirkonkirjassa kertoo. Todellisuustuntua antaa van-hojemme kertomuksille suurista susi-laumoista, jotka pimeän tullen uskal-sivat pihoillekkin ja hätyyttelivät ih-misiä, merkintä, että v. 1766 "tuli Mikkelin Kirkonkylässä Adam Kääriäisen avioton poika, ikä 5 vuotta 8 kuukautta, susilta ylössyödyksi", ku-ten suomennos suunnilleen kuuluisi senaikaista sanontatapaa käyttäen.

Mutta oli valoisempiakin merkin-töjä, aivan ainutlaatuinenkin, jollais-ta en nähnyt kenenkään muun kuin juuri erään Kääriäisen kohdalla: Imettäjä Anna Kääriäinen, syntynyt 1763, oli ollut uskollinen tehtävissään. Lie-neekö hoitanut papin vai muun isoi-sen lapsia, koska tuolla tavalla tuli

LAULAJAN TARINA

Muistelmia kanttori Tauno Kääriäisestä.

istetuksi oikein kirkonkirjoihin keentulevaisille opetukseksi ja keitukseksi.

Olen kiittollinen sihteerillemme, et-
hän mobilisoi minut apulaisekseen
iän tutkimustyöhön. Työ antoi te-
älleen eniten. Kun joskus maailman
ulla jokin pikkuasia pyrki hermoi-
tamaan, niin arkiston tomun ja
nneisyyden kyllästämä ilma pyyh-
isi hermostuksen tuntumattomiin.
attelin, että sitten kun olemme ole-
ssa vain nimenä nimien joukossa
lla katonrajassa paksukantaisissa
joissa, sitten on yhdentekevää, on-
jokin pieni asia ollut kohdallam-
: niin taikka näin. Hyvä olisi, jos
emme perässä olisi merkintä, että
omme olleet uskollisia tehtäväs-
nme.

Ella Kääriäinen.

*

Edellisessä kirjoituksessa mai-
nittiin sulhasesta "Venäjän puo-
lelta rajaa". Opettaja Fredrik
Kääriäinen on joitakin vuosia sit-
ten erään julkaisemattoman kir-
joituksensa alussa kertoillut sa-
mantapaisen muistelman, vieläpä
omakohtaisena kokemuksenaan.
Se on vain lyhyt katkelma, mutta
sellaisenaankin hauska ja koti-
seurakkautta hyvin elävästi
kuvaava, joten julkaisemme sen
tässä.

"30 vuotta sitten tapasin naisen, jo-
oli rakastunut "laukkulaiseen",
minut hänen kanssaan avioliiton ja
rtynyt kauas Karjalaan. Siinä oli
nantiikkaa. Kysyin häneltä: Miten
ä viihdyt täällä? Vaimo katsahti
iän kuin kaukaa jostain ja sanoi:
yllähän minä päivät olen täällä,
tta yöt minä olen Isalmella." Hän
toi päivänsä kodilleen, mutta yöt —
olivat hänen omiaan, silloin hän
lapsuuden mailloin. Silloin koti-
ivä pääsi valloilleen. Näkymättö-
inä keskustelukumppalina se unes-
kysyi: muistatko Alamäen mökin,
kospuut, Tervaniemen, Suuren
ngan, sen pyhän puun, jota ei uh-
ta saa koskettaa, kaataa ei ollen-
an? Kyllä hän ne muisti, muisti
n ne niin pikkupiirteitä myöten,
ä olisi voinut ottaa käteensä veräis-
en avaimen ja olisi näin päässyt
äänlämpiävään pirttiin, jossa oli
in yksi luukulla varustettu ikkuna.
isti maitotuvan jopa jauhinkivet
unan porstuasta ja sen Tervalam-
m, jossa hän kesäisin pesi lasten
ykit, kun joku Kääriälän emäntä
llä Alamäellä kesän aikaan karjaa
lapsiansa hoiteli, ja hän teki pään
tä. Näin Riikka kertoi."

Kääriäisen avarassa tuvassa istuu-
tuu talon vanha isäntä pöydän taakse
ottaen seinältä yksikielisen virsikan-
teleen. Siinäpä ovat samalla perheen
nuorimmat Tauno-poika ja Hilja-tyt-
tönen innokkaina pyytämässä "isä,
isä lauletaan se meidän laulumme
Laululintunen."

Ei sumennu lasten mieli, vaikka
heidän lauluansa ei tällä kertaa lau-
letakaan. Joulun on ovella, on harjoit-
eltava joululaulua ja niinpä täyttää-
kin tuvan lasten kirkkain äänin lau-
lama ylistys "enkeli taivaan lausui
näin."

Jouluaamuna on kova pakkanen ja
kirkkokin on kylmä, mutta huolehti-
van äidin estelytkään eivät auta,
kirkkoon on Taunon päästävä.

Juhlavana kaikuva urkujen humi-
na ja virren hartaat sävellet kanttorin
kouliintuneen äänen johtavimpana
kaikuessa hivelevät musiikille herkän
poikasen korvaa. "Isä, isä kun minä
kasvan suureksi rupean laulajaksi,
kanttoriksi, kyllä minun ääneni kai-
kuu yhtä kauniisti kuin tuonkin
kanttorin" kuiskuttaa isän korvaan
sävelten lumoissa elävä Tauno poika.

Poikasessa voimakkaana ilmenevä
musiikinharrastus pani vanhemmat
pohtimaan vakavasti pojan tulevai-
suutta. Isän mielestä tulee lukkarin
koulu liian kalliiksi, mutta äidillä oli
omat mietteensä. Aikaistahan olikin
vielä ratkaisua tehdä kun lapsi ei ol-
lut vielä edes kansakoulua käynyt.
Onhan vielä aikaa katsoa.

Musiikinharrastus ei pojalla kum-
minkaan laimentunut. Kuulemansa
viulukappaleet poika "rallatteli" vir-
heettömästi perästä ja musikaalisen
pojan maine alkoi levitä laajemmal-
lekin. Vuodet kuluivat ja kun poika

Rovasti: Mittees asioo Pekalla
nyt pappilaan?

Pekka: Minä voan toata sukua
läksin tievustammaan, mittee pe-
rua se lienöökään, kun tuo Perin
Lassi sannoo olovasa reevin jälä-
keläisiä ja minä kun en luule olo-
van yhtää huonompoo.

Rovasti: Katotaan, katotaan.
— Selailee kirjojaan ja sanoo:
Isäs tiijät, ukkisi maanviljelijä,
edellinen rosvo, edellinen hevos-
varas, piiskattu...

Pekka: Paa kirjas kiinni!

varttui nuorukaiseksi ja aika ratkai-
sun tekemisestä elämän uran valitse-
miseksi oli käsillä, sai Tauno unel-
mansa toteutetuksi, omistaa elämänsä
musiikille. Ratkaisuun oli osaksi vai-
kuttamassa seurakunnan sielunpai-
menen, kunnianarvoisan rovastin
nuorukaisen innokasta harrastusta
puoltava kanta ja niin poika sai lu-
van lähteä Helsingin musiikkiopis-
toon.

Nuorukaiseen kiinnitetyt toiveet ei-
vät pettäneet. Jo opiskeluaikanaan
hän joutui musikaalisuutensa ja har-
vinaisen kauniin tenorinsa ansiosta
huomatuksi laajemmissakin piireissä.
Kuorojen johtajat olivat kiinnittäneet
huomiotaan Taunoon ja hän joutui
näin useissa Helsingin kuoroissa esi-
tämään vaativia solo-osia. Joulukir-
kon penkissä isänsä korvaan lapsu-
kaisena kuiskaamansa lupauksen
Tauno lunasti kotipitäjän suurissa
laulu-, soitto- ja urheilujuhissa, jois-
sa kuoron solistina esiinnyttyään pani
kotipitäjäläiset hämmästyneinä kyse-
lemään toisiltaan, että onko tämä to-
siaan meidän pitäjäst, Tauno-poika.

Näin lauloi Tauno itsensä ihmisten
sydämiin ja ei ole ihme, jos hän lau-
loi tien auki myös komean Liisa-
neitosen sydämeen. Opintojen pää-
tyttyä sai Tauno paikan eräässä Hel-
singin lähellä olevassa seurakunnas-
sa. Tähän hän perusti kodin, jossa
heille syntyi poika ja tulevaisuus
kangasteli valoisana ja onnellisena.

Ei näe heikko ihmislapsi elämään-
sä suunnitellessaan hetkeäkään eteen-
päin. Kauneimmatkin suunnitelmat
ja loistavimmatkin pilvilinnat voivat
luhistua hetkessä ja niin kävi Tau-
nonkin sävelten siiville unelmoidun
kauniin tulevaisuuden. Raskaana tuli
nuorelle vaimolle ja isän pienelle
lemmikille, pikku pojalle isku, äkilli-
nen sydänhalvaus, joka taittoi Tau-
non nuoren lupaavan elämän. Ei kes-
tänyt tätä iskua vanha 75-vuotias isä-
kään. Surua värähteli kanteleen kieli
ja hiljaa kenenkään tietämättä kaa-
tui vanha honka siirtyen sinne, jossa
hän yhdessä rakkaan Taunonsa kans-
sa saa virittää kiitosvirren korkeim-
malle siitä kauniista, joka heidät oli
yhdistänyt.

Se oli tähdenlento, lyhyt laulajan
elämä.

Anna Haanpää-Kääriäinen.

Toimituksen tuoilta

Aatu Kääriäinen

Ensimmäisen Kääriäisten "Sytykkeen" ilmestyessä oli Aatu Kääriäinen vielä koko sydämensä mielenkiinnolla mukana seuraamassa "Sytykkeemme" matkaa. Nyt hän on kuitenkin poissa eikä saa enää iloita tämän toisen lehden ilmestymisestä.

Koska Aatu Kääriäinen oli ensimmäisten sukupäiviemme alkuunpanija ja sen jälkeen suku-seuramme johtokunnan jäsen ja taloudenhoitaja, lienee paikallaan muutama sana hänen elämänsä matkaltaan "Sytykkeenkin" sivuilla kertoa.

Aatu Kääriäinen syntyi Kirman Jussilassa 15. 8. 1893 paikalla, johon Kääriäinen koskemattomaan korpeen oli uskaltanut ennen muita kaskea kaatamaan ja elintilaa itselleen ja perheelleen etsimään. Verrattain nuorena Aatu joutui isän kuoltua ja vanhemman Joonas-veljen suunnattua matkansa merien taa ottamaan talon ohjat omiin käsiinsä. Raskaiden pulavuosien puristuksessa Aatu joutui veljensä perheen mukana luovuttamaan rakkaan sukutilansa vieraisiin käsiin. Tämä aika oli Aatu Kääriäisen elämäntaipaleen tummin korpi-vaellus. Sitä kuvaa hänen oma kertomuksensa niiltä ajoilta, jolloin hän iltaisin ajatustensa ajamana käveli kylän laidassa sijaitsevalle Kirman harjulle. Sinne näkyi Jussila peltoineen ja ympäristöineen kuin taiteilijan siveltimenvetojen jäljiltä. Siellä saivat kyyneleet yksinäisyydessä nousta nuoren miehen silmiin. Niiden kirkastamana hän katseli kotiaan, muisteli mennyttä, näki kaskisauhut ja esi-isien astelevan sorkka-auran jäljessä vakain kasvoin ja helmeilevin otsin. Näiden näkyjen edessä hän tunsii olevansa velkaa, ja se oli maksettava. Näin alkoi Aatun taloudellisten taistelujen tie. "Sytykkeen" sivut eivät voi sovittaa palstoilleen Aatu Kääriäisen vaiherikkaan elämän historiaa, riittää kun sanon, että se oli sitkeätä kamppailu menneiden sukupolvien työn pysyttämiseksi saman Kääriäisten suvun hallussa. Ellei Aatun hentoon varteen olisi ollut kätkeytyä edesmenneitten sukupolvien sitkeyttä savolaisen lupsakkuuden al-

Kun nämä "Sytykkeet" lähetettiin ensimmäisen kerran sinkoilemaan, pyydettiin lausuntoa siitä, toivotaanko näiden kipinöivän edelleenkin vai annetaanko sammua, mutta eipä vaitunut kansa kynänvarteen. Seuran vuosikokouksessa Iisalmella Runnin Taavetin sukuhenkeä hehkuva esitys sai uskomaan, että nämä sittenkin löytävät lukijansa suvun jäsenten joukossa.

*

Kuten tuossa edellä jo tuli mainittua, pidettiin vuosikokous Iisalmen seurahuoneessa 27. 3. 51. Kovin pienen joukon oli kokouskutsu saanut liikkeelle, mutta päätöksiä kummin-kin tehtiin, hyviäkin ja paras niistä oli se, että sukkokokous pidetään ensi kesänä Kirman rannalla 30. 6. 51. Muista käsitellyistä asioista mainittakoon, että johtokunnassa tehtiin pientä "remonttia", jossa pyrkimyksenä oli saada koko hallitus mahdollisimman suppealta alalta, mutta tässä ei kylläkään täydellisesti onnistuttu. Samoilla seuduilla asuvat johtokunnan jäsenet saa aina helpommin kokoon ja asioiden hoitaminen käy siten joustavammaksi ja tuloksellisemmaksi ja sehän olisi tietysti toivottavaa. (Sukuhengen syövyttämä sihteerimme saapuisi kai vaikka maapallon toiselta puolelta, mutta hän onkin luku erikseen.) Suvun keulakuvaksi valittiin maanviljelijä Olli Kääriäinen (Kirman Olli), varapuheenjohtajan tehtävät jätettiin entisiin käsiin, samoin sihteerin. Taloudenhoitajaksi ja samalla rahastonhoitajaksi tuli vali-

le, ei hänen viimeinen saattonsa olisi Jussilan pihaportilta lähtenyt. Sukumme ikimuistoisten kalavesien vapautuessa talven kahleista, päivänkaaren korkeimmilleen kohotessa, Aatu nukkui pois kesäk. 17. päivänä 1950.

Lämpimällä mielenkiinnolla Aatu Kääriäinen tahtoi jokaisesta tietopiiriinsä tulleesta Kääriäisestä ottaa selvää ja herkästi aukenivat Jussilan ovet suvun sukulaisenkin tullessa taloon. Sukuseuran riveihin hänen pois-menonsa jätti vaikeasti täytettävän aukon. Sukumme yksi vahva rengas on katkenut.

Karu Kääriäinen.

tuksi maanvilj. Väinö Kääriäinen ja jäseneksi opettaja Fredrik Kääriäinen sekä varajäseniksi mv. Olli Kääriäinen (Lampelasta) ja mv. Paavo Kääriäinen Kauppilänmäestä. Tilintarkastajiksi kelpuutettiin raatimies Eini Kääriäinen ja opettaja Karoliina Kääriäinen ja varalle yliopp. Heikki Kääriäinen ja mv. Antero Kääriäinen.

Jäsenmaksun suuruudesta syntyi myöskin jonkin verran juttua. Viime vuoden rästiin jäänyt jäsenmaksu päätettiin jättää perimättä koska sen suorittamatta jättämisestä ei voida katsoa jäsenten laiminlyönnistä johtuneeksi. Kuten muistettaneen entisen jäsenmaksun suuruus oli mk 150:— hengeltä, (sama koko perheeltä, jossa on alaikäisiä lapsia), mutta kun tuon markkaparkamme mäenlasku yhä vaan jatkuu, esitettiin jäsenmaksu korotettavaksi 200:—, joka myös-kin yksimielisesti hyväksyttiin. Jäsenmaksut tulee rahastonhoitaja perimään aikanaan posti-siirtotiliä käyttäen.

Vanhan Kääriälän pientarelle pystytetyn suvun muistomerkin ympäristön kuntoon saattamisesta virisi vilkas keskustelu. Kirmanrantalaiset ovat luvanneet talkootöinä siirtää Kääriälän lahjoittaman vanhan muistotikkaan korsuaitan muistomerkin vierelle ja kun siihen toivottavasti alkaa kertyä sukumuistoja sieltä ja täältä (Runnin Taavetti on luvannut jo paloauran ja muutamia työvälineitä) kehittyä tästä vaatimattoman kunnioituksen näkyvä merkki esisien työlle ja yhdistävä ja kokoova toivoretkitavote.

*

Sitten siitä sukkokokouksesta. Kustannusten pienentämiseksi ja Kirmanrannan kapustakaartin vaivojen säästämiseksi päätettiin kokousaika tällä kertaa supistaa yhteen päivään. Riittäisihän sitä parran pärinää pariksikin päiväksi, mutta ehkäpä tässäkin ajassa kiireimmät asiat kerkiää selvittämään. Junat tulevat Ohenmäen pysäkillä aikataulujen mukaan ja tie siitä vanhoille tutuille pientarille lienee useimmille tuttu entuudestaan. Yksityiskohtaista ohjelmaa ei vielä ole laadittu, mutta pääjuhla on kuitenkin puolenpäivän jälkeen, joten parasta olisi pyrkiä perille jo

aamupäivällä. Pientareille mahtuu eivätkä pirttikään ääriään itke.

Koska kirjekuorienkin päälle nykyään on painettu — säästä, säästä, — päätti vuosikokous säästäväisyys-syistä supistaa sukkokokouksen aineellista puolta. Kielen kirvokeeksi saadaan kuppi kuumaa, äitiväki ei kai muuten suostu tulemaan ollenkaan, ja ateriakin annetaan, tosin vain yksi, mutta se on kuulemma sellainen, että se ainakin yhden päivän tiellä pitää. Kustannuksista ei vielä ole aivan varmaa tietoa, mutta ennakkolaskelmien mukaan tulisi päivän yöloppu maksamaan noin mk 400: —. Jotta emäntäväki tietää laatia tarpeellisen määrän suuhun pantavaa, on ennakkolomottautuminen välttämätön. Se on tehtävä kaikkien kokoukseen aikovien 20. 6. mennessä osotteella: Mv. Väinö Kääriäinen, Peltosalmi, Kääriälä. Siis. 30. 6. suku jälleen koolle neljän vuoden tauon jälkeen!

*

Nämä toimituksen tiedonannot lopuvatkin sitten tähän ja annamme sihteerille sananvuoron. Hänellä olisi ollut enemmänkin sanottavaa, mutta kovin moneen soppaan lusikkansa pistäneenä miehenä hän on nytkin luotsailemassa "Pieniä Sydämiä", Oulun laulajalapsia, pääkaupungin vilinässä ja on tulenpalavassa lähtökii-reessäänkin muistanut "Sytykkeitä" hyvin tärkeällä ja tervetulleella tiedonannolla.

*

Sihteerin terveisinä Oulusta käsin haluaisin sitten viime kuulumisten kertoa, että suvun selvittelyä on jatkettu ja nyt on koko suku pantu kortteille. Muu korttipeli onkin jo taakse jäänyttä elämää ja siksi tämä suvun kortteillepano ansainnee muutaman sanan kaikkien suvun jäsenten tiedoksi.

Suvun jäsenet niin Etelä- kuin Pohjois-Suomenkin sukuhaaroissa on

Sukukokoukseen saapuja Ohenmäen asemalla:

— *Montako mutkaa tässä vielä on tehtävä ennen kuin pääsen Kääriälään?*

— *Ee tok yhtää — sinnehäm peäsöö ihan niillä mutkilla, jotka on valamiuks tien tehtynä —.*

Antti Kääriäinen

60 vuotta

Lehtemme ollessa jo melkein valmiina täytti sukuseuramme johtokunnan jäsen ja varapuheenjohtaja kenr. maj. Antti Kääriäinen 60 vuotta. Merkkipäivänään hän joutui monenlaisten onnitteiden kohteeksi. Luokusten lähetystöjen joukossa olivat mm. iisalmelaisten ystävien lähetystö teht. Åbergin johdolla jättäen arvokkaan adressin. Kääriäisten Sukuseuran puolesta olivat lähteneet liikkeelle seuran puheenjohtaja Olli Kääriäinen ja hänen parempi puoliskonsa opettaja Karoliina Kääriäinen, joka lämpimässä ja välittömässä puheessaan esitti Sukuseuran onnittelet ja muisteli muutamin sanoin juhlapäivän viettäjän toimintaa seuramme hyväksi. Samalla he jättivät kauniin adressin, jonka sihteerimme oli kauniisti somistanut.

koottu perheittäin ja jokainen perhe on kirjoitettu omaan korttiinsa. Näitä kortteja on tähän mennessä kirjoitettu edellisestä 524 ja jälkimmäisestä 632 eli siis yhteensä 1.156 kpl. Kortit on koottu kahdeksi erilliseksi kokonaisuudeksi ja niistä on laadittu useampia eri tarkoituksiin soveltuvia hakemistoja. Läheskään kaikki Kääriäiset eivät silti ole vielä tässä kortistossa. Toivomuksemme kuitenkin, on että ne siihen saataisiin. Sukuselvitykset ja tiedot sellaisilta, jotka luulevat vielä olevansa ulkopuolella kortiston, voidaan lähettää seuran sihteerille ja ovat ne erittäin tervetulleita, vaikkei haluttaisikaan liittyä seuran jäseniksi.

Jo nyt saa kortistostamme kymmenittäin eri paikkakunnilla asuvien sukumme jäsentien sukupolviluetteloita sellaisia, että niiden muualta hankkiminen saattaisi olla kovin vaikeata. Tästä kortistosta sellaisen saa aivan käden käänteessä ja lähetän sellaisen pyydettäessä mielelläni.

Suvun historiasta pakisen joskus toisen kerran. Nyt lopetan vetoomukseen, että jokainen vanhus, jolla on tiedossa sukua koskevia tarinoita ja tosikertomuksia, leikkiä ja totta, kertoilisi jollakin sopivalla iltapuhteella näitä paperille joko itse tai nuoremman käden avustuksella. Näitä ottaisin vastaan hyvin mielelläni esim.

nyt kesällä Kirmalle kokoontuessamme. Myös kirjeessä voi niitä aina lähettää joko minulle tai arkistomme hoitajalle opettaja Karoliina Kääriäiselle, osotteella Peltosalmi, Kirma.

Etelä-Savon Kääriäisten edustajana toivon erityisesti, että etelä-savolaiset Kääriäiset Haukivuorelta, Pieksämäeltä y.m.lta osallistuisivat runsaslukuisina tähän kokoukseen Iisalmen Peltosalmella vanhassa Kääriälässä ja siten jo kauan erillään olleet sukuhaarat löisivät siellä kättä keskenään.

Sukuterveisin

sihtööri.

*

Tähän sihteerin vetoomukseen sukkutarinoiden keräämisestä yhtyy toimitus täydestä sydäimestään. Pienet ja vaatimattomiltakin tuntuvat tapahtumat ja tarinat ovat suvun kannalta arvokkaita. Ne selvittävät suvun jäsenten luonteenpiirteitä, joiden pohjalla vähitellen voisi alkaa kehittää kuvaa siitä, minkälaisia pulliaisia me noin yleispiirtein ottaen olemme. Tämä sama vetoomus esitettiin jo ensimmäisen "Sytykkeemme" palstoilla, mutta ei se vaan ruvennut terää tekemään. Toivomme hartaasti, että tämä toinen vetoomuksemme ja näin miesvoimin tehtynä ei enää kaikkuisi kuuroille korville.

Ja loppujen lopuksi.

Aatteen innoittamana työtä tekevä ihminen ei kiitosta kysy, sen tiedämme. Vaieten emme voi kuitenkaan sivuuttaa sitä tavatonta työtä, aikaa ja uhrauksia vaativaa sukujuurien selailua, joka tarmokas sihteerimme on suorittanut ja edelleen jatkaa. Toimintus esittää kauneimman kiitoksensa uskoen täten tulkitsevansa suvun kaikkien jäsenten mielipiteen.

Tähän samaan kiitoksen hymistykseen suljemme myös ahkeran arkistojen penkojan ja sukukärpäsen pureman Ella Kääriäisen, jonka innostuksen jokainen voi todeta edellä olevasta kirjoituksesta.

Ja eipä sitten muuta kuin kaikki kynnelle kykenevät Kirman järven muistorikkaille rannoille Pohjolan kesän kukkeimpana aikana 30. 6. 51.

Sukuseuran sihteerin osoite on:

Opettaja Emil Kääriäinen.

Oulu
Syrjätatu 3 A.